

ΑΠΟ ΤΟΝ ΞΕΝΟ ΤΥΠΟ

ΜΙΑ ΩΡΑ ΜΕ ΤΗΝ ΓΚΡΕΤΑ ΓΚΑΡΜΠΟ, ΣΤΗ ΣΤΟΚΧΟΛΜΗ

Στό παρακάτω άρθρο, ένας Γάλλος δημοσιογράφος, ο οποίος κατόρθωσε να συναντηθῆ με τῆ Σπίγγα τοῦ Βορᾶ στῆ Στοκχόλμη, ἀφηγεῖται τίς ἐντυπώσεις του ἀπὸ τῆ συνάντησι αὐτῆ.

Ἐγὼ κ' ἔνα χρόνον, εἶχα τὴν τύχη νὰ γνωρισθῶ στὸ Μπιαρρίτς μ' ἕνα γοητευτικὸ Σουηδῶ, ἕνα ξανθὸ καὶ ρομαλέο παλληκάρη, ποὺ ἔξεπουσε σὲ δυνατὰ γέλια, μὲ τὴν παραμικρὴ ἀφορμὴ. Σημείωσα τὸν νέο αὐτὸ ἀπ' τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ σχετίσθηκα μαζὺ του. Καὶ φαντασθῆτε τὴ χαρὰ καὶ τὴν κατάπληξι μου, ὅταν ἔμαθα διὰ τὸ Χάρολδ Ἔρικσεν —ἔτσι λεγόταν ὁ Σουηδὸς αὐτὸς— ἦταν ἐξαδέλφος τῆς Γκρέτα Γκάρμπο!

—Ἄν ἔσθεις καμιὰ φορὰ στῆ Σουηδία, μὴ εἶπε ὁ Χάρολδ—γελώντας πάντοτε— κ' ἂν τυχεῖ νὰ εἶνε ἐκεῖ καὶ ἡ Γκρέτα, θὰ σὲ συστήσω στῆ ἐξαδέλφη μου καὶ θὰ τὴν παρακαλέσω μάλιστα νὰ σέ... περιποιηθῆ ἰδιαιτέρως. Θὰ ἔξερῃς βέβαια, διὰ τὴ Γκρέτα ἀποφύγει τοὺς δημοσιογράφους, γιὰ τοὺς ὁποίους αἰσθάνεται... δικαιολογημένη ἀντιπάθεια!

...Ποῦς θὰ μοῦ τὸ ἔλεγε, διὰ τὸ ἐπαγγεῖμά μου θὰ μ' ἔκανε νὰ βρεθῶ μὲ μέρα, πρὶν ἀπὸ ἕνα μῆνα, στῆ Στοκχόλμη καὶ νὰ συναντήσω τὸν Ἔρικσεν, σ' ἕποχὴ μάλιστα πού τοὺς ὁποίους αἰσθάνεται... δικαιολογημένη ἀντιπάθεια!

ποὺ ἦταν ἐκεῖ καὶ ἡ Γκρέτα Γκάρμπο; Ἡ μεγάλη καλλιτέχνις πῆγε στὴν πατρίδα τῆς γιὰ ν' ἀναπαυθῆ ὕστερ' ἀπὸ ἕνα κοπιαστικὸ ταξεῖδι στὴν Εὐρώπη.

Ἐπεθύμησα στὸ Χάρολδ τὴν ἰστορία ποὺ μοῦ ἔδωσε στὸ Μπιαρρίτς. Κι' ἐκείνος κράτησε τὸν λόγο του. Ἐνα ἀπόγευμα μὲ πῆγε στὴν ἐφημερὶ βῆλα, λίγο ἔξω ἀπ' τὴ Στοκχόλμη, στὴν ὁποία ἔμενε ἡ Γκρέτα μὲ τὴ μητέρα τῆς, μὲ συνέστησε στὴν ἐξαδέλφη του, τῆς εἶπε μερικὰ καλὰ λόγια γιὰ μένα κ' ἔφυγε, ἀφοῦ μοῦ ψιθύρισε μὲ τρόπο στ' αὐτὴ:

—Μὴ τῆς κάνῃς καμιὰ ἀδιάκριτη ἐρώτησι γιὰ τὴν αἰσθηματικὴ τῆς ζωὴ, γιὰτὶ εἶνε βωανὴ νὰ σὲ πετάξῃ ἔξω!

Καὶ βεβῆρα μόνος μὲ τὴν Γκρέτα-Γκάρμπο.

Πρῶτῃ φορὰ τὴν ἔβλεπα ἀπὸ κοντὰ. Ὅσοῦν, τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου τῆς, ἂν καὶ δὲν εἶνε κανονικὰ, ἔχουν

λατρευνῶ πάντα...

Ἐκείνη δὲν τοῦ μιλᾷει. Μένουν βουβοὶ λίγες στιγμῆς, μὲ συγκεντρωμένη τὴν ὑποψί τους στὰ γεῖματα ἀπὸ ἄνωβαία λατρεία μάτια τους καὶ τὰ σφιχτοκλεισμένα χέρια τους σιγοτροφῶν ἂν τῆ γλυκεῖα συγκίνησι ποὺ νοιώθουν.

Διὰ προσωπίανα γέροντι τὴν ἀνάλαφρα πρὸς τὰ ἔμπροσ. Τέσσερα δακτύλια χεῖλάκια σμίγουν καὶ τέσσερα μάτια μισοκλείνουν ἀπὸ ἀνεπιτότη ἐγκατάλειψι.

Ἄς τοὺς ἀφήσουμε ἡσυχῶς ν' ἀπολαύσουν τὴν ἀθάνα εὐτυχία τους. Λίγα λεπτὰ ἀκόμα, κ' ἡ σφύριγμα τοῦ ἐργοστασίου τῆς Ντόλλυ θὰ τὴν ἀρπάξῃ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Ἄρθου τῆς καὶ θὰ τὴν κλείσῃ στὸ στενόχωρο ἐργαστήριον γιὰ τὴν ἐπίπονη δουλειὰ τῆς.

Εἶνε βαρὺ καὶ φτωχικὸ τὸ Παρόν τους, μὰ ἂς τοὺς εὐχρηθῶμε ὀλόφυγα ἕνα Μέλλον, σύμφωνα μὲ τ' ἄγνια τους δεινὰ...

κάτι τὸ τραγικὸ, ποὺ ἐπαβάλλει ἀμέσως τὸν σεβασμὸ.

Ἡ Γκρέτα ἔπαυθη σ' ἕνα ντιάνι, τεταῖωθε μὲ γοητευτικὴ ἀρέλεια, σὰν νὰ βροιάζτανε μόνη τῆς κ' ἄρχισε νὰ μοῦ λέῃ μὲ μισοκλεισμένα μάτια:

—Ἦρθα ἐδῶ κατ' εὐθείαν ἀπ' τὸ Παρίσι. Δὲν ἔμεινα σ' ἄλλῃ πόλει, γιὰ νὰ μὴ χάσω τὴν ὀραία ἐντύπωσι ποὺ ἄφησε στὴν ψυχὴ μου ἡ ἐπίσκεψις μου στὴν πρωτεύουσά σας. Ἡ ἀλήθεια εἶνε, διὰ ἔξω τὸ Παρίσι κ' ἀπὸ ἄλλα ταξεῖδια. Ἄν ὅμως τὴν τελευταία φορὰ βρεθῆκαν μερικὸ ἀδιάκριτοι δημοσιογράφοι, οἱ ὁποῖοι ἀτεκέλωσαν τὸ ἰσχύγιτό μου, τὸ 1926, μπόρεσα νὰ μείνω δυὸ ὀλόκληρους μῆνες στὸ Παρίσι, στὸ σπίτι μιάς φίλης τῆς μητέρας μου, καὶ νὰ ἴδω μακρινοὺς περιπάτους στοὺς δρόμους καὶ στὰ μουσεῖα, χωρὶς νὰ ἀποταυθῆ κανεὶς ρεπόρτερ τὴν παρουσία μου.

Μὰ πέρασαν πειὰ οἱ εὐτυχισμένοι ἐκεῖνοι χρόνοι. Ἀπὸ τότε, παρ' ὅλα τὰ προφυλακτικὰ μέτρα ποὺ παίνω γιὰ νὰ μὴ μ' ἀναγνωρίσουν, ἐνοχλοῦμαι πάντοτε ἀπ' τοὺς δημοσιογράφους κ' ἀπὸ τοὺς θαυμαστάς μου...

Ἡ Γκρέτα σταμάτησε λίγο, ἄναψε ἕνα ξανθὸ τσιγάρο καὶ συνεχίσε:

—Ἐίπαν γιὰ μένα, διὰ εἶμαι ἄγρια, ἀπλησίαστη, μισάνθρωπος, νευροσπένης κ' ἕνα σωρὸ ἄλλα πράγματα. Στὴν πραγματικότητα, δὲν συμβαίνει τίποτ' ἀπ' ὅλα αὐτὰ. Εἶμαι, ἀπλοῦστατα, ὅπως ὅλα τὰ κορίτσια τῆς φυλῆς μου, περὶφάνη καὶ φιλόσημη. Δὲν μ' ἀρέσει νὰ λέω σὲ κανένα τοὺς λόγους καὶ τίς χαρὲς μου. Κρατᾶω τὰ μουσικὰ μου μονῶνα γιὰ τὸν ἑαυτὸ μου, γιὰτὶ ποὺ φαίνεται διὰ ἀπ' τὴ στιγμὴ ποὺ θ' ἀρῆσθε ἕνα ξένο νὰ καταλάβῃ τὴ κρῶβι στὴν καρδιά μου, εἶνε σὰν νὰ χάνω τὴν ἀτομικότητά μου...

Θὰ ἤθελα νὰ τῆς κάνω ἕνα σωρὸ ἐρωτήσεις ποὺ μοῦ φλόγιζαν τὰ χεῖλη. Θυμῆθηκα ὅμως τὴ σύστασι τοῦ Χάρολδ Ἔρικσεν, φοβήθηκα μὴ ἐξοργίσω τὴν Γκρέτα μὲ καμιὰ ἀδιάκριτη ἐρώτησι μου καὶ... ἐξέλιξα ἐπιμελῶς τὸ στόμα μου.

Ἡ μεγαλύτερη ἐπιχορηγιστριά μου ἐδῶ στῆ Στοκχόλμη, στὸν τόπον ποὺ γεννήθηκα —συνέχισε ἡ μεγάλη καλλιτέχνις— εἶνε νὰ ζητώ πρῶτ-πρῶτὶ καὶ νὰ κάνω περιπάτους στὰ περὶχωρα, στὰ χιονισμένα δάση. Ὅσοῦν, δὲν μπορῶ νὰ λησμονήσω καὶ τὸ ἐπαγγεῖμά μου. Σηχνά, ἐνῶ περπατῶ μόνη μου, παίζω διαφόρους ρόλους. Ἄγατὸ τὴν τέχνη μου. Στὸ Χόλλυγουντ, μὲ κατηγοροῦν διὰ δὲν θέλω ποτέ νὰ κάνω δεξιὰ σὲ μιὰ σκηνή, πρὶν τὴ γυρίσω. Αὐτὸ δὲν εἶνε ἀλήθεια.

Μελεῖτε τὸ ρόλο μόνη μου, σπὶτι μου, στὸ δόμο ποὺ περπατῶ. Κι' ὅταν ἔλθῃ ἡ στιγμὴ νὰ παίξω, ἔξω καλὰ τί πρέπει νὰ κάνω.

»Θὰ μείνω ἐδῶ τρεῖς περὶπου μῆνες. Εἶμαι κατάκοπη. Αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκη νὰ ξεκουρασθῶ. Τὴν περασμένη ἑβδομάδα ἔλαβα ἕνα ἐπίγειον τηλεγράμμα ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ. Μὲ ζητοῦν ἐπιμόπως! Ὅσέ μου! Πότε ἐπὶ τέλος θὰ μ' ἀφήσουν αἰτοὶ οἱ ἄνθρωποι ν' ἀναπαυθῶ;!

—Βαρεθῆκατε τὸν κινηματογράφο;

—Γιατὶ νὰ σᾶς τὸ κρύψω; Ναι... Τὸν βαρεθῆκα κ' αὐτόν. Θέλω ν' ἀποταυθῆτῶ κάποιον νὰ ἡσυχάσω πειὰ...

—Εἰσαστε κουρασμένη;

— Πᾶρα πολύ. Μοῦ χρειάζεται ἀπόλυτη γαλήνη. Ὁ οὐρανὸς τῆς Ἰταλίας ἢ τῆς Ἑλλάδος θὰ μοῦ ἔδωκαν τὴ μεγάλη ψυχικὴ ἡρεμία ποὺ τόσο τὴ λυτάρω. Σκεφτόμαι μάλιστα νὰ πάω νὰ μείνω ἕνα ὀλόκληρο καλοκαίρι στὴν Κέουρα, στὰ μαγεμένο νησι τῆς ἀποτροχαιτίας Ἐλισσάδου... Ἐκεῖ θὰ ξαναγεννηθῶ ἀσφαλῶς...

Ἡ Γκρέτα Γκάρμπο.

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

—Ἐπαρε λάδι ἀπ' τὴν κορφὴ καὶ μέλι ἀπ' τὸν πάτο.

—Ἄν δὲν εὐφρεῖς προζύμη, ψωμί δὲν ζυμώνεις.

—Ἐίπαν τοῦ λαλοῦ «φοῦ τὰς» κ' ἔκαψε τὰ ρούχα του.